

ARTICLE

El Bar Sant Antoni, vells records a peu de carretera

A Sant Antoni de Vilamajor,
tothom ha passat estones
compartides al bar que ja té
cent anys

Autor: **Teresa Sagrera Bassa**
Revista Els Vallesos

Centre d'Estudis de Sant Pere de Vilamajor
www.centrestudisvilamajor.cat

El Bar Sant Antoni, vells records a peu de carretera

A SANT ANTONI DE VILAMAJOR TOTHOM HA PASSAT ESTONES COPARTIDES AL BAR QUE JA TÉ CENT ANYS

Text: **Maria Teresa Segrera Bassa**

El Bar de la Carretera, el Bar de la Nuri, La Rue... El Bar Sant Antoni. Són tants anys d'història, que cada generació l'ha conegut amb un nom diferent. Com un pal de paller al mig de Sant Antoni de Vilamajor, al peu de la carretera de Sant Llorenç Savall a Llinars; davant de La Sala, el local de festes del poble, l'antic cinema. No hi ha ningú al poble que no guardi un retall de memòria de les estones compartides en aquest bar.

L'any 1915 en Pau Espinosa Roig demanà un permís d'obres, de sis mesos, per a la construcció del local en un terreny de la seva propietat, li costà dotze pessetes i noranta cèntims, menys de deu cèntims d'euro d'avui en dia. Imaginem que durant aquest mig any es deuri fer les obres. Aquest permís va acompanyat del plànol de 1913, on es veu una construcció de planta baixa i primer pis, tot i que només es va edificar la planta baixa

En Pau Espinosa Roig era fill d'un bar del poble, del carrer de França, conegut com can Pau de la Nòria. Estava casat amb la Magdalena Esteva. Malgrat que el permís d'obres anés al seu nom, els primers que van regentar l'establiment van ser la seva filla, la Francisca Espinosa Esteva, "la Cisqueta", i el seu Marit, en Mingo Pujades Puig. Una parella jove que van fer del negoci

A sobre, el bar a finals dels cinquanta i, a sota, el menjador ple a vesar, després de l'ampliació dels anys setanta. Fotos: Annita Pujades i Núria Clopés.

la seva vida. En Mingo Pujades també venia d'una família del ram, el seu germà era el propietari del Bar Sant Antoni de Granollers, un local amb el mateix nom, situat on anys més tard hi hauria la coneguda sala de ball el

Dingo. En Mingo i la Cisqueta van tenir quatre fills: en Pere, en Sidro, la Teresina i l'Annita. La Cisqueta, era la cuinera, i molt bona pel que diuen, feia una vedella amb bolets per llepar-se els dits.

A sobre, el bar a mitjans dels 60 quan encara no hi havia els pisos. A sota, el bar als anys seixanta. D'esquerra a dreta: La tieta de can Pau de la Nòria, la iaia Cisqueta, la cunyada del bar St. Antoni de Granollers, la Teresina Pujades, darrere d'ella l'Annita Pujades, una noia de Mataró i en Josep de can Gras de Munt. Fotos: Annita Pujades i Jordi Espígol.

Músics dispesers

Actualment, la façana del bar restaurant ocupa el doble que en els seus inicis. Al costat nou, on ara hi ha el menjador, hi havia el magatzem de grana d'en Vidal. L'establiment antic, on ara hi ha el bar, feia poc més de 6 metres d'amplada i a dins hi havia: el bar, el menjador, la cuina, la comuna, el rebost i les corts. Al fons del local, a la part que donava al carreró del darrere, es trobava el cobert on en Mingo Pujades venia carbó de can Cuc de Cànoves.

En Mingo, la Cisqueta i els seus fills, passaven la major part del dia al bar. Però vivien de llogaters a la Torre, la primera de les casetes que en Bertran tenia uns quants portals més avall. Allà, a part de dormir-hi la família hi tenien hostes. Era habitual que els músics i els qui muntaven l'envelat hi fessin nit. No eren pocs el viatges que havien fet la Te-

resina i la seva germana Annita fins els safarejos municipals per rentar els llençols dels qui s'hi allotjaven.

A l'any 1956 la Teresina Pujades Espinosa, filla d'en Mingo i la Cisqueta, es va casar amb en Jordi Espígol Rigau, de can Maspons de Cardedeu i es van quedar treballant al bar, ell compaginava la feina amb la de lampista. I a l'any 1969, en Mingo Pujades els va traspasar el local per un arrendament de 2.000 pessetes al mes. En aquell temps la iaia Cisqueta ja començava a no estar gaire bé i va deixar de fer de cuinera, de manera que van deixar el menjador i van continuar només amb el bar. Va ser llavors, al cap de poc, quan en Jordi i la Teresina van fer construir els dos pisos a sobre del bar, al primer viurien la Cisqueta i en Mingo i al segon en Jordi i la Teresina amb els fills. I van deixar el lloguer de la Torre on s'estaven i on tenien els hostes.

"Ara el matarà!"

En aquell temps, a inicis del segle xx, hi havia un personatge popular al poble que els visitava els dies que feien cinema, la Pairana. Li deien així perquè baixava de can Pairana, prop de Terra Blanca de Sant Pere de Vilamajor. Venia cacauets, avellanes i algun altre fruit sec a aquells que anaven a veure la pel·lícula, no sense estar-se de comentar la jugada "Ara el matarà!..." i quan s'acabava, acompanyada d'una llàntia d'espelma, pujava tris-tras fins a casa seva.

De nou, menjador

Al novembre de 1971 es va fer el traspàs del local, que fins llavors havien regentat en Jordi i la Teresina amb ajut de la seva germana l'Annita, al Rogelio Larruy Bellera, per un lloguer de 8.000 pessetes al mes, el que serien uns 48 euros. En Rogelio encara no s'havia casat amb la Núria Clopés Batlles. El canvi es va fer sense ni tancar un sol dia, sense canviar res de com havia estat fins el dia abans. Un dia van tancar en Jordi i la Teresina i l'endemà ho van començar a portar el Rogelio i la Núria.

Fa més de quaranta anys que la família Larruy està al capdavant del bar Sant Antoni. Ells van tornar a obrir menjador al fons del bar. I al cap de pocs anys, van llogar el local on hi havia el magatzem de pinsos i van edificar la part nova on ara hi ha el restaurant, deixant altra vegada la part antiga només per a bar. En unes segones reformes, a mitjans dels anys vuitanta, van ampliar el menjador fins al carrer del darrere.

Tot i els canvis que ha anat experimentant en aquest segle d'història, quan un hi entra percep l'essència del bar Sant Antoni de tota la vida ▽

